

Poština plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

September 1935

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Dušovno darilo našim naročnikom.

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« opravijo afriški škofje in misijonarji

letno 500 svetih maš.

Letna naročnina »Odmeva« znaša Din 10.—.

Desmrtna naročnina znaša Din 300.—.

Tiste, ki svoje naročnine za tekoče leto še niso poravnali vljudno prosimo, da to čimpreje store.

Če si naročnik »Odmeva iz Afrike«, si takorekoč
apostol.

Zakaj, vsi naročniki skupaj tvorijo veliko armado, ki pomaga širiti božje kraljestvo v Afriki in reševati duše naših ubogih poganskih bratov in sester.

Vztrajajte pri tem apostolskem delu. Vemo, da je težko za vsak dinar, pa Bog bo pomagal in povrnil tisočero.

Zahvale.

V čast prešv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Svetemu Duhu, sv. Jožefu, Sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Bosku, škofu Slomšku, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in drugim patronom: družina Vranje za dobljeno zdravje težko bolnemu sinčku; N. N. za uslišanje v raznih zadevah; F. U. Aleksandrija, za prejete dobrote; M. A. Kranjska gora, za uslišanje v velikih in važnih zadevah; P. M. Črna vas, za dobljeno pomoč; D. J. W. Grosuplje, zahvala za uslišanje prošnje v zelo važni zadevi, v dokaz hvaležnosti podarim večji misijonski dar; N. E. Stražišče, za uslišano prošnjo; B. J. Dol. Logatec, za uslišano prošnjo; I. P. Moste, za uslišano prošnjo; M. Z. Repno, za dobljeno zdravje sinu; A. N. za prejeto milost; N. N. Ljubljana, za najdeno stvar; A. M. Jurna vas, za dobljeno zdravje; M. R. Komenda, za uslišano prošnjo; J. L. Koble, za zdravje pri živini in se še priporoča; M. P. Ljubljana, za dobljeno zdravje na očeh; J. M. za uslišano prošnjo in se še priporoča; C. K. Niš, za ozdravljenje in razne uslišane prošnje; mati v imenu sina in vnuka, Ljubljana, za dober uspeh pri učenju in se še priporoča; A. F. za uslišano prošnjo; J. M. Beltinci, za dobljeno zdravje; s. M. Št. Vid, za prejeto milost v skrajni sili; L. K. Koroško, za pomoč v težavnih zadevah in se še priporočam za božji blagoslov.

Koče zamorcev v Ugandi. Misijonar v pogovoru z malim zamorčkom.

Dan veselja in zmage v cerkveni občini Ugande, Srednja Afrika.

Pismo škofa Mihauda, apostolskega vikarja v Ugandi. Kako razveseljiva statistika! 57 duhovnikov domačinov v tem vikarijatu, ki so ga Beli očetje kot prvega ustanovili in ki je že v začetku dal sv. Cerkvi mučenike.

Dne 29. junija 1913.

Tu stoji misijon Villa Marija sredi košatih banan. Od vsepovsod se je zgrnila sem nepregledna množica ljudstva. Kot mlad misijonar sem bil navzoč, ko so posvečevali prva dva Baganda-duhovnika. Bazilij in Viktor sta bila. Lepo slavlje in veliko veselje je bilo. Ta dan sem spoznal, da prvi namen, zakaj škof pošilja misijonarje med pogane, ni le ta, da bi ljudi izpreobrnili, ampak imajo obenem naročeno, da pripravijo trdno organizacijo za bodoče, tako da bo vsaka duša, ki želi svojega zveličanja, v bližini našla sredstev in pripomočkov za to. Zato pa je treba dati ljudstvu čim več domačih duhovnikov, da se bo moglo versko življenje po posameznih farah lepo razviti.

Dne 27. maja 1934.

Zopet misijon Villa-Marija. Ima že novo cerkev...

Ko sem bil imenovan za apostolskega vikarja v Ugandi, sem posvetil šest mladih dijakonov v mašnike. Izmed teh sem bil sam dva odbral in ju poslal v semenišče. Danes ju posvečujem.

Zdaj pa čujte, kako opisuje mlad misijonar p. Peltier to slavnost cerkvene občine Ugande.

»Tisto jutro je solnce bilo nekam medlo in smo mislili, da nam bo vreme še nagajalo. Res so se začeli valiti temni oblaki izza goré. Da bi se ne izlili nad nami, ki smo vse tako lepo bili pripravili za slovesnost.

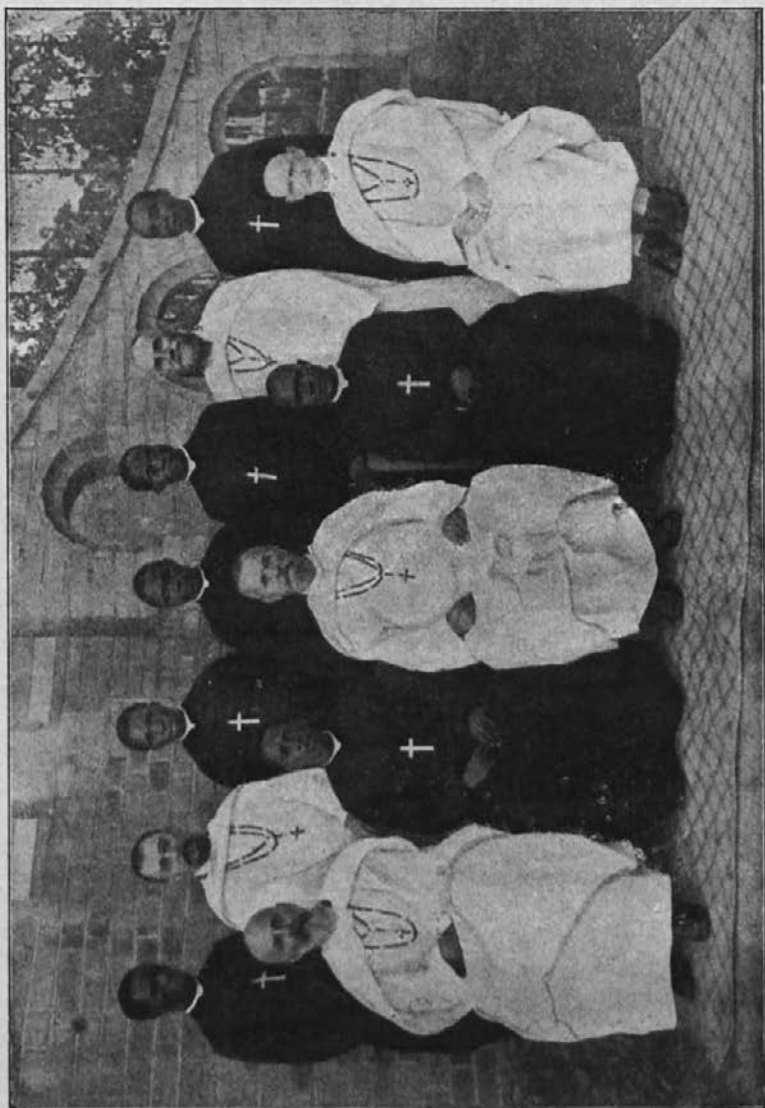
Stara a prijazna cerkev je bila vsa lepo okrašena. Z vsakega stebra je vihrala po ena lepo barvana zastava; po sredi cerkve pa so s stropa doli viseli zeleni venci, ki so jih spletle pridne zamorske deklice.

Kaj in čemu te lepe priprave?

Že dolgo je vedela vsa srenja, da se bo na današnji dan v njih cerkvi darovala nova sv. maša. V Ugandi take slovesnosti še ni bilo. Ljudje so se zbrali od vseh strani. ob pol 8 je bil prostor pred cerkvijo v resnici črn od zamorske množice. In kako pisano je bilo vse zaradi oblek, ki so jih imeli na sebi. Tu je bil revež, oblečen le v kozjo kožo, tam zopet mlad gizdalin, napravljen po evropski modi. Revna in priprosta zamorka, kje iz kakega gozda, je stala poleg moderne gospe, oblečene v kričeče barve. In potem: kako so ti ljudje govorili v raznih narečjih; saj so si imeli toliko novega povedati. Priproste so sicer njih novice: da je bil ta in ta ugriznjen od salambre, ki je zelo strupena kača, katere pik umori v dveh urah; da je onegava koza objedla stari Mariji vso njeno koruzo; in pa, da je nekdo to noč slišal leva, kako je rjul v najbližji bližini...

Bum! Bum! Bum! Začelo se je udrihanje po železnih traverzah, ki nam nadomestujejo zvonove, dokler jih nimamo. S tem je bil prekinjen vsak pogovor. Vsi so se drenjali proti cerkvenim vratom, vsak je hotel prvi biti v cerkvi. Cerkev se je hipoma napolnila. K sreči so bili prostori za sorodnike novomašnikov odločeni posebej. — Katehisti so bili reditelji med množico, ki se je rada molče pokorila njih odredbam. Toda, premnogo jih je moralo ostati zunaj.

Ob pol 9 se je škof Mihaud oblekel v cerkvena oblačila. Med petjem »Pridi sveti Duh« se je procesija pomikala od škofovega stanovanja proti cerkvi. Domačini so

Apostolski vikariat Uganda. Profesorji semenišča in šest črnih novomašnikov. Srednji v prvi vrsti: škof Michaud. Srednji v drugi vrsti: profesor-zamorec.

delali na obeh straneh spremstvo; vsak je hotel od blizu videti 18 mladih levitov, ki so bili otroci njih rodu, vsak oblečen v belo albo, znak njih dušne čistosti, v roki je držal vsak gorečo svečo, znak verske vneme, s katero hočejo delovati v novem stanu.

Ko sem jih gledal, kako so korakali resno in zamišljeno, sem se v duhu spomnil nekaj let nazaj... Ti mladi ljudje so nedavno bili še pagani, pastirji sredi gozdovja pri svojih čredah. Kdo jih je pripeljal v svetišče Gospodovo? Krščanski misijonar je obhodil njih vasi, videl te otroke in jih povabil, kot nekoč Jezus mladeniča. »Hodite za menoj!« Čuli in ubogali so njegov glas. Več let so hodili v šolo in se privadili strogemu redu, ki je bil izprva zanje nov in nenavaden. Toda njih trud je rodil sadove, zdaj bodo mašniki (6), diakoni (4), subdiakoni (8).

Pobožno se bližajo cerkvi božji. Cerkveno opravilo se prične, traja dolgo, a je izredno lepo. Najprej pristopijo diakoni, da se posvete službi Gospodovi za vse življenje. Pred oltarjem stoje in poslušajo škofov opomin, ki jih poziva, naj se še enkrat premislijo. Potem pristopijo prav blizu. Obenem pristopijo tudi bodoči diakoni in duhovniki kot spremstvo mladih bodočih mašnikov, da se tudi sami posvete Gospodu. Na dano znamenje vsi pokleknejo in obujajo v srcih dejanje udanosti in pokorščine. Vsi navzoči so globoko ginjeni. Pojo se litanije vseh svetnikov. Nekatere matere dvigujejo svoje otroke na rame in jim kažejo na njih rojake, ki sedaj leže na obrazu pred oltarjem. Litanije so končane, leviti se dvignejo in slovesnost se nadaljuje. Najprej so posvečeni subdiakoni, potem diakoni, nazadnje mašniki. Potem škof daruje sv. mašo skupno z novomašniki.

Šele ob 11 je slovesnost končana. Predno novomašniki opravijo zahvalo po sv. maši, podeli vsi skupno svojemu škofu novomašniški blagoslov; potem se procesija med petjem zahvalne pesmi uvrsti, da pospremi škofa do njegovega stanovanja. Množica se zopet zbira, da bi videla novoposvečene mašnike v sprevodu.

To je bil slovesen dan, ki je za prihodnost obetal mnogo tolažbe. Z današnjimi novomašniki je število domačih mašnikov v vikarijatu Uganda narastlo na 57. To je lep sad gorečnosti v krščanski skupini, ki šteje 341.330 novoizpreobrnjenecv. Zato po pravici lahko rečemo, da katoliška cerkev v Ugandi lepo napreduje.

Danes je Rim izdal odločbo, po rokah Nj. eminence kardinala Fumasoni-Biondi, ki je prefekt sv. kongregacije za širjenje vere, da se vikarijat Uganda »cvet katoliških misijonov« razdeli. Rim hoče s tem doseči, da se bo že itak vneto apostolsko delo v tem lepem in naprednem vikarijatu še poglobilo. Štiri kraljestva so se s tem odcepila in sicer: Turo, Bunyoro, Ankole in Kigezi. Iz njih

Posvetitev nove misijonske šole v Južni Afriki, Transvaal, kjer Misijonarijo
Sinovi presv. Sreča.

se je stvaril nov vikarijat Nuenzori. Na čelo novega vikarijata je postavljen škof Lacoursiére. On je sedaj vrhovni pastir v prostoru, ki obsega 19.566 kvadratnih milj in šteje skupno 714.500 duš, med temi 104.260 novoizpreobrnjenec in 72.883 katehumenov v dveh velikih misijonskih središčih. Je torej vseh kristjanov 117.143.

Kakšno veselje.

(Piše brat Val. Poznič, misijonar v Južni Afriki.)

Nepopisno je bilo veselje, ko je dospela Vaša lepa pošiljka. Vse je prišlo v redu, samo podoba Srca Jezusovega je trpela. Cerkveni predmeti, perilo za misijonarje, obleke za zamorčke — o, kako je bilo vse to zaželeno. Kako so žarele oči ubogih malih zamorčkov, ko smo jim mogli podariti tako lepe obleke. Neprestano nas prosijo za obleke, ker sami nimajo nič.

Prisrčno se vam zahvalim v mojem kot v imenu vseh, ki so kaj dobili. Tisočkrat Vam Bog povrni! Obljubljam vam, da bodo naši zamorčki pridno molili za vse dobrotnike, posebno še, da bi se Družba sv. Petra Klaverja vedno bolj širila in prospevala v korist ubogih afriških misijonov.

Duhovni šopek iz misijona Njinikom.

Poroča p. L. Jacobs, iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu.

Pregled zadnjega pol leta izkazuje sledeče:

Krstov otrok 199, v smrtni nevarnosti 69, krstov odraslih 244, v smrtni nevarnosti 25, spovedi 25.043, sv. obhajil 101.269, sklenjenih zakonov 41, poslednjega maziljenja 27. V glavnem in stranskem misijonu je 5498 kristjanov in 1452 katehumenov. Ko bodo otvorjeni novi misijoni, bom zgubil 2002 kristjana in 754 katehumenov. Tega sem skoraj vesel, zato ker mi ni mogoče, da bi zanje skrbel kot je potrebno in kot bi bilo želeli. Ni dosti, da bi jih le štirikrat na leto obiskal in jim podajal milosti sv. zakramentov. Šola v Njinikomu se veča; za trdno upam, da bomo v januarju prihodnjega leta otvorili šolo za katehiste. — Učenci, ki dobro napravijo skušnjo, smejo potem poučevati. Namen imam, da bi nekatere vzgojil za bogoslovje. Zdaj imam 238 dečkov in 25 deklic v šoli. Ko bomo dobili sestre, bo deklic več. Zdaj imam 53 katehistov. Pa ne smete misliti, da nekateri katehisti kar puste svojo službo, ker jih plačati ne moremo in njih rodbine pomanjkanje trpe; ne, ampak celo novi se zglašajo in prosijo za sprejem med katehiste. Cerkev sv. Antona le počasi napreduje; šele tretjina je dodelane. Materijal sem že lani naročil; pred dvema mesecema sem dobil pločevino, žeblje in drugo. Ta mesec sem prejel pismo od mitnice, da bo

v prihodnje treba plačevati carino na železo, cement itd. Tako se mi je prihranilo 50 funtov sterlingov carine, ker sem bil začasno naročil. Hvala božji previdnosti!

Pretekli mesec sem imel mnogo stroškov. Moral sem plačati nad 300 funtov za ves material. Družba sv. Petra Klaverja me je s svojim darom rešila iz zadrege. Zdaj pridno opravljam 20 sv. maš za Družbo in njene dobrotnike, kot znak naše hvaležnosti. Denarja ni v mojem misijonu, toda zaupam na Boga in Vašo družbo, da bo cerkev sv. Antona še veličastna stavba, ki bo sprejela vase do 2000 kristjanov.

Skrb za otroke.

Koliko morajo v Afriki pretrpeti nedolžni otroci! In kako hudo dé misijonarjem, ker zaradi pomanjkanja denarnih sredstev otrokom ne morejo polajšati bolečin kot bi jih radi. Sestra Luiza Nysman, oblatinja svetega Frančiška Sal. poroča v naslednjem, kako težko je v novem misijonu Houms-River pomagati otrokom:

Imamo nad 20 otrok, ki jim moramo vsak dan preskrbeti hrane in obleke. Starši gredo po svetu s trebuhom za kruhom, otroke pa pošljejo kar v misijon. Ako bi mi imeli več denarnih sredstev na razpolago, bi mogli sprejeti tudi več otrok; toda vse moramo kupiti, in vsaka vreča koruze pride iz Amerike, zato vsak lahko vidi, koliko to stane in da ni mogoče sprejeti več otrok.

Kadar otrokom delim moko, natihem molim, da bi se vreča prehitro ne izpraznila, vsaj ne, dokler ne dojde nova pošiljatev; kajti mi smo tu v pravi puščavi, daleč proč od prometnih sredstev. Posebno hudo je to, da nimamo za otroke dovolj odeje za pozimi; vreče in kozličje kože: to je njih posteljna oprava. Zato pa je letos bilo toliko otrok bolnih. Trinajst jih je umrlo.

Tudi P. Hyls, oblat sv. Frančiška Saleškega v Čaunaupu v Namakvalandiji, poroča o velikih skrbah, ki jih ima z otroki:

Polovico živine smo rešili, a tudi ta preostanek bo šel v izgubo. Lani je moj dolg zaradi težkih razmer narastel na 180 funtov. Trgovec hoče denar, a jaz ga nimam; zdaj pa preti, da nam bo pobral živino, kar bi bil silno hud udarec za našo sirotišnico. Prosim Vas pomoči, da morem izplačati dolg svojim upnikom.

Siromak nima več hrane, lonec je prazen.

Po suhem in po mokrem.

Piše p. Jožef, oblat sv. Frančiška Saleškega, Namakvalandija, Južna Afrika.

Čudno se sliši, a vendarle: potoval sem iz Kapstata v Keetmanshoop.

Bilo je 17. marca, ko sem sedel na Mercedes-avto in se odpeljal iz Kapstata. Ta voz je bil dobil naš prečastiti gospod škof Kleman od »Mive«: jaz sem imel voz prepeljati v Keetmanshoop. Obenem sem bil vodnik in oskrbnik majhne karavane dveh mož, ki naj pripeljeta nov poljedelski traktor k nam. Vse bi šlo lahko izpod rok, da ni bila tedaj deževna doba.

Prve dni je šlo vse po sreči po dobrih cestah kolonije Kap. V četrtek, 22. marca, smo dospeli v Van Rhijsdorp, drugi dan smo hoteli dalje. Naš prijazni brat p. Archambaud nas je v svojem misijonu prav lepo pogostil. Odri-nili smo dobre volje, ne vedoč, kaj nas čaka.

V petek zjutraj je lilo kakor iz škafa in to vprav do poldneva. Ko smo videli, da se kolesa traktorja preveč udirajo v mehka tla, smo nataknili železna kolesa mesto gumijastih. Ko sta moža nasajala kolesa, je prišla vest,

da so vode podrle most in da deset dni ni misliti na prehod. »Lepa reč to! Drugi teden je Velika noč, in moram biti vendar v misijonu.« To je bila moja prva misel. Če že ne s traktorjem, pa brez njega! Odpotovali smo v soboto zjutraj z patrom Archambaudom, da si ogledamo kraj nesreče. Trije avto so že stali na bregu reke, ko niso mogli na drugi breg. Vsi smo ugibali, kaj bi, in opazovali vodo, če že vpada. Po treh urah smo se vrnili nazaj, in na cvetno nedeljo sem ostal v Van Rhijnsdorp.

V ponedeljek, 26. marca, še nobene izpremembe. Pa mi nekdo svetuje: »Saj lahko odpotujete, toda ne preko Sprinkboka, ampak preko Calvinije, Kenhardta in Keimoesa, kar je seveda 350 km ovinka. Če boste pa v Braudolsi mogli preko reke, vam ne morem zagotoviti.« Čeprav ni bilo gotovo, sem se le podstopil in sem se v torek odpeljal v družbi brata Bonifacija. — Traktor je seveda moral čakati na boljšo priliko. Deževalo je še vedno. Zvečer sva privozila v Brandolei; le nekaj luž in majhnih potočkov naju je nekoliko oviralo po poti. V Brandolei sva prenočila in drugo jutro odpotovala dalje. V Seen so kotline in struge, ki se le ob deževju napolnjujejo z vodo, ki pa niso posebno globoke; zato je šlo za silo, le enkrat se je avto do sedeža pogreznil v močvirje, a smo ga s pomočjo Burov in domačinov potegnili na suho. Kmalu popoldne sva bila v Keimoesu. Mislil sem, da je najhujše prestano, a sem se zelo motil.

V Keimoes sem prenočil pri naših misijonarjih in sem bil na Veliki četrtek v cerkvi pri obredih. Po zajtrku sem odpotoval. »Ne boste mogli skozi, ker vode so narastle. Kmalu in srečno se vrnite v Keimoes!« To so bile zadnje besede, ki so mi jih misijonarji klicali na pot.

Komaj sem prevozil nekaj milj, že sem zgrešil pot; ker visoka trava je zakrivala vsako sled. — Ker je bilo vsako iskanje zaman, sem počasi vozil kar na slepo preko trave. Po treh urah sem privozil do dveh Burov, ki sta napravljala drva; ta dva sta mi pokazala pravo pot, na kar sem pognal avto. Brez posebnih zaprek sem privozil ob 6 zvečer na mejo. Tu sem se moral ustaviti; pa ne mislite, da me je ustavila kaka obmejna straža, ampak — voda. Voz je zopet obtičal v močvirju. Kaj naj počnem sam? Hitro sem se sezul, prebrodil vodo in hitel do bližnje kmetije, ki je bila le 2 km oddaljena. Tu sem dobil šest mož in nekaj vreč, da jih bomo podložili pod kolesa, in vsi smo se podali k avtomobilu. Posrečilo se nam je, da smo izvlekli avto iz močvirja.

Zdaj pa dalje. Kako bo šlo? Tema je že bila in de-
ževalo je v daljavi in se bliskalo. Torej bo treba še preko
mokrih pokrajin! Res sem že čez eno uro videl v svitu
svetilke, kako je umazana voda drla po cestnih jarkih.
Vozil sem skozi kotlino. Na obeh straneh so bili visoki
hribi; zato sem pognal, da bi bil hitreje na planem in da
me voda ne zagrne v nižini. Čim dalje bolj je voda na-
raščala in drla pred menoj proti nekemu predoru, ki sem
ga imel šele doseči. Minute so se vlekle v večnost, srce
mi je trepetalo, molil sem k Bogu: »Ljubi Bog, ne do-
pusti, da bi mi na tem nevarnem mestu motor odpovedal!«
Prevozil sem v življenju do 7000 km, a tako zgoščenih
misli nisem še imel, sedeč ob krmilu. Oči so me pekle,
ker sem tako neprestano gledal v valovje, po ušesih mi je
brnelo od motorja in šumenja vode. Naposled, ko sem že
obupaval, sem zapazil, da voda ne teče več za menoj,
ampak meni nasproti. To je bilo znamenje, da sem naj-
nižje mesto že prevozil. Oddahnil sem se, ko sem videl,
da sem izven nevarnosti; a tudi moje moči so bile pri
kraju. Bila je temna noč, Veliki petek. Sedeč sem zadre-
mal in se le z glavo opiral v krmilo. Zbudil sem se ob
pol 7. Spanje me je pokrepčalo. Vozil sem dalje, vesel,
da sem sedaj v znani in dostopni pokrajini. Privozil sem v
Kalkfontein, kjer se pa nisem nič ustavil, ampak sem
vozil dalje proti Keetmanshoop-u. Še neka mala nezgoda
me je vstavila in me zamudila 3 ure, toda ob 5 popoldne
sem bil v Keetmanshoop-u.

Bil sem utrujen, neobrit, umazan — toda, kaj to: bil
sem doma.

Na vojsko zoper kobilice.

Strašna nadloga kobilic traja dalje. Koliko škode je trpela
Afrika zadnja leta vsled tega mrčesa. Človek se obupno bori zoper
neizmerno število kobilic, ki mu odjedajo vsakdanji kruh. Sestra
Pavla Hafner, oblatinja sv. Frančiška Saleškega poroča o tem:

Zopet so nas obiskale kobilice. Kakor hitro je začelo
deževati, so izlezli tako zvani »pešci« (hoppers). Kamor
vpadejo ne ostane za njimi zelene bilke ali peresa. Že 2
in pol tedna jih zatiramo s strupom, da bi jih uničili, pre-
den izlete. Strup in brizgalne da vlada, delavce morajo
dati posestniki sami. In to je precej, ko mora deset ali
še več ljudi po cele tedne biti na delu. Na naši farmi smo
na ta način uničili kakih 100 rojev. V tem času je tudi
živina v nevarnosti in ne more iti na pašo. Ko pade zopet

izdaten dež, je trava očiščena strupa. Seveda vse to obremenjuje našo blagajno v izdatni meri.

Danes so se zopet zbrali ljudje in šli na vojsko zoper kobilice. Najprej so šli na železniško postajo po strupe, potem so se podali na delo. Strupe brizgajo po tleh, časih jih pomešajo tudi med oslovsko blato in blato raztresejo. Kopljejo jarke in jih napolnijo z roji kobilic in potem zasujejo. Zakurijo velik ogenj in mečejo mrčes v ogenj.

Palma, popolnoma obsedena od kobilic.

Zdaj bodo streljali celo z dinamitom. Vi pa nam pomagajte z molitvijo, da bi Bog to šibo od nas odvrnil preden mine deževje.«

V podobnih stiskah je bila v istem času tudi sestra dominikanka Evfemija Ruf. Piše nam iz Montebello v Natalu: »Pred božičem nas je obiskala huda nadloga: kobilice. Mrčes je postal kar predrzen in se je popolnoma privadil, tako da ga tudi hrušč in trušč nič ne oplaši. Vselej je treba po celo uro se truditi, da kobilice preženemo z njiv. Kdor ni sam skusil, ne ve kaj se to pravi po več ur tekati v najhujši vročini po prašnih in grudastih njivah in neprestano tolči na boben. Vračamo se do smrti utrujeni in umazani in zaprašeni, tako da za tisti dan nismo za nobeno rabo več. Kako bo vse to končalo, ne vemo. Ako ta nadloga kmalu ne mine, bo v par mesecih nastopila huda lakota. Kje bodo dobili reveži jesti? Komaj da požene kaka zelena bilka, že vpadejo kobilice in požro vse sproti, tako da je polje kakor pokošeno. Bog nas kmalu reši te hude nadloge!

Mlada spoznavalka sv. vere v deželi Gallas.

Piše o. Henrik, O. Cap.

Pred kakima dvema letoma je prišel k nam neki mohamedan, z imenom Ali Chama, proseč sprejema v našo misijonsko naselbino, ki je svojim naseljencem nudila razne ugodnosti. Dovolili smo mu in kmalu je bival Ali s svojo družino, dvema hčerkama in sinom ter nekim sorodnikom med našimi kristjani. Čeprav je užival njih gostoljubnost in se ni imel v čem pritoževati, se jih je vendar ogibal ter skrbno čuval nad svojci, da se kateri ne bo seznanil s krščansko vero. A kaj vse pač premore milost božja! In delovala je, zdaj po lepem zgledu, zdaj po dobrih svetlih blagih duš.

Aiha, starejša izmed Alijevih hčera, je sčasoma zahrepenela spoznati krščansko vero in postati katoličanka. Žena našega oskrbnika jo je v tem sklepu še utrdila ter jo pridno učila krščanskih resnic. Ko oče zve o želji in namenu svoje hčerke, se silno razjezi in z njim cela družina. Imenovali so jo odpadnico in sramoto cele hiše. Zlasti jo je sovražila mlajša sestra ter se celo dejansko spozabila nad njo in jo pretepala. Toda milost božja je bila močnejša kot človeška zloba in vihar je prešel, ne da bi našo katehumeno le količkaj omajal v njenem sklepu. Videč, da nikakor ni mogoče streti njene odločne volje in da se zopet naseli mir v družini, ji starši dovolijo vstopiti v sirotišnico v Dolo, ki so jo vodile sestre frančiškanke.

Tukaj je deklica vestno in natančno izvrševala hišna pravila; in ker je bila že dobro poučena v temeljnih resnicah sv. vere, se je njena duša kmalu navzela pravega krščanskega duha. Medtem, ko dela drugim ženam učenje krščanskega nauka večkrat preglavice, je Aiha ravno iz katekizma črpala obilo tolažbe in veselja, učenje ji je bilo sladka zabava.

Že je bil določen dan sv. krsta in vsa hiša se je veselila z mlado katehumeno. Tedaj pa dobi deklica z doma poročilo, da je njeno rodbino obiskala stara mati, ki želi z njo govoriti; naj pride torej nemudoma domov. Veselo se Aiha odpravi v dva kilometra oddaljeno koč svojih staršev. Toda kakšen sprejem jo je čakal tukaj! Mesto ljubeznive naklonjenosti jo stara mati obsuje s trdim očitanjem, kletvijo in grožnjami. Ko vse to nič ne izda, poskusi s prošnjo in prilizovanjem; z raznimi obljubami skuša pripravi starka svojo vnukinjo, da ostane zvesta veri svojih

očetov. A zaman. Aiha je kljub težki poskušnji ostala stanovitna. Toda njeni domači še ne odnehajo. Posvetujejo se, kako odvrniti deklico z zvijačo in silo od krščanske vere.

Drugo jutro pošljejo Aiho z njeno sestro v bližnji gozd nabirat suhih drv. Deklica z veseljem uboga, želeč svojim sorodnikom storiti uslugo. Komaj pa deklici izgineta v gozdni senci, zgrabijo Aiho za drevesi skriti možje ter jo odvedejo k mohamedanskemu duhovniku. Sestra, vedoč za ves načrt, se je škodoželjno smejala prestrašeni deklici. Duhovnik, ki so ga starši obvestili o svojem namenu, je deklico uklenil ter jo skrbno čuval, da ni mogla uiti. Noč in dan je bila revica izpostavljena zaničevanju in grožnjam služabnika Mohamedovega in njegovih domačih; toda junško se je ustavljala vsem napadom.

Medtem so bili v misijonu v velikih skrbah za deklico. Končno se jim vendar posreči zvedeti za njeno bivališče ter se z njo domeniti o načrtu za beg. V noči, ko je vse trdno spalo, Aiha previdno in neopaženo zapusti svojo ječo ter se v spremstvu svojih rešiteljev vrne k dobrim sestram, ki so jo z veseljem sprejele. Pač so prišli drugo jutro dekličini zasledovalci pred sirotišnico, a osramočeni so morali oditi; kajti sami so morali priznati, kako neopravičeno in krivično je njih početje. Čez nekaj dni potem na praznik sv. Frančiška Asiškega, je bila naša junakinja krščena na ime sv. Marte. Sedaj je srečna mladenka imela le še eno željo, namreč tudi svoje sorodnike pridobiti za sv. vero. Zares, krščansko maščevanje! Goreče je molila v ta namen ter prosila preblašeno Devico, da bi jo uslišala. In njeno zaupanje ni bilo osramočeno. Ne dolgo in njena rodna sestra ji je postala po sv. krstu tudi sestra v Kristusu. Tudi brat, ki se je že pričel učiti korana, da bi postal pozneje mohamedanski duhovnik, se je odpovedal Mohamedovim zmotam ter postal služabnik Kristusov.

Kratka misijonska poročila.

P. Kammaerlechner, Bulawao. Vesel in hvaležen potrjujem, da sem Vašo pošiljko prejel. Vesel sem zlasti lepih svečnikov za pri tabernaklju. Družba sv. Petra Klaverja je tista, ki se nanjo misijonar v potrebi lahko zanese. Pomožne čete v domovini na ta način silno podpirajo misijonarja. Misijonar tega ne more poplačati, ampak ne pozabi moliti in Boga prositi, naj bo on plačnik vsem.

P. Schiekele, Lekete (Brazzaville). Južnovzhodno od našega misijona je še pokrajina, ki čaka na našo misijonsko pomoč. Med reko Congo in med zgornjim delom reke Upama je še kakih 10.000 ljudi, ki jih milost božja še ni dosegla. Mi bi radi, in naš višji pastir nas bodri, a manjka nam izobraženih učiteljev in pa — denarja.

V januarju letos sem zbolel za malarijo in dobil hudo mrzlico, tako da nisem mogel niti zdravil rabiti, ker sem vse izbljuval. Tudi kininove injekcije mi niso pomagale. 27. januarja sem prejel sv. zakramente za umirajoče. V tej stiski sem zdihnil k Mariji Tereziji in jo prosil, naj mi pomaga in izprosi zdravje. Zazdelo se mi je, da slišim glas: »V lekarni je neko zdravilo Esanofele, ki ti bo pomagalo.« Vzel sem 2 kroglici; ostali sta v meni. Tretji dan sem se počutil dosti boljšega; danes sem zdrav. Za toliko milost, ki sem jo prejel na priprošnje Marije Terezije, izrekam presv. Trojici javno zahvalo in bom molil, da naša zamorska mati kmalu doživi čast oltarja.

Misijon Chiugombe, P. T. S. J.

V različnih primerih sem zadnje čase izkusil dobrohotno pomoč naše ljube ustanoviteljice Marije Terezije. Vse prošnje zaznamujem v posebnem seznamu. Ta slučaj nosi številko 490. Župnik N.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč v hudi bolezni revmatizma na roki. Še se ji priporočam v neki mučni ušesni bolezni.

P. Č., Janževa gora.

Zahvalim se služabnici božji, ker mi je tako čudežno pomagala v veliki stiski, zato vsakemu priporočam, da se zateče k njej.

A. B., Solčava.

Služabnici božji Mariji Tereziji se prisrčno zahvalim za uslišano prošnjo.

A. Š., Št. Vid.

V brezposelnosti sem se zatekla k mamičji zamorčkov in kmalu sem dobila službo. Iskreno se ji zahvalim.

L. C., Kranjska gora.

Zahvalim se služabnici božji za uslišanje v neki važni zadevi.

J. S., Loče.

Pred težko operacijo sem se zatekla k služabnici božji in mi je pomagala. Operacijo sem srečno prestala. Moja prisrčna zahvala.

F. F., Ljubljana.

Priporočila sem se v neki zelo važni zadevi služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Najiskrenejše se ji zahvalim.

N. N., Jesenice.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in ljubo zdravje. B. N., Sv. Andraž.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Tereziji za dobljeno pomoč v boleznih in prosim javne objave. J. K., Kranj.

Naši dragi materi-ustanoviteljici, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski izrekam iskreno zahvalo za njeno priprošnjo pri Bogu in da mi je tako milostno pomagala do cilja mojega sv. poklica! Naj me tudi nadalje vodi s svojo skrbno materino roko in mi izprosi milost stanovitnosti do konca. Pomožna misijonarka.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno zdravje in se ji še priporočam v dušnih in telesnih zadevah. F. F., Brezje.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Prosim javne objave v Odmevu. Mihael Horvat.

Večkrat sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji s prošnjo za pomoč in sem bila uslišana. Iskreno se ji zahvalim za vse prejete dobrote. Tudi sedaj se s polnim zaupanjem zatekam k njej v neki važni zadevi. Če bo prošnja uslišana, obljubiva z možem misijonski dar. M. J., Trbovlje.

Sin je bil bolan na želodcu in sem ga priporočala Mariji Tereziji. Kmalu je ozdravel, zakar se ji prisrčno zahvalim. Sedaj odhaja sin k vojakom in ga spet izročam varstvu služabnice božje, saj je ona skrbna mamica črnih in belih. M. C., Preserje.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje v neki zadevi. L. T., Dramlje.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji, ker sem bila uslišana v neki sodnijski zadevi. Vse se je hitro in dobro izteklo. Prosim javne objave v »Odmevu«. M. T., Brezje.

V boleznih sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Prisrčno se ji zahvalim. O. M., Mojstrana.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za uslišanje v raznih zadevah in prosim objave v »Odmevu«. Priporočam se ji še za zdravje v drugih zadevah. Š. M., Dol pri Hrastniku.

Zahvalim se Mariji Tereziji za zdravje pri živini in se ji še nadalje priporočam. H. R., Prihova.

Zahvalim se Mariji T. L. in sv. Petru Klaverju za uslišano prošnjo v težki zadevi. R. Č., Ljubljana.

V več zadevah sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila vselej uslišana. Prisrčno se ji zahvalim. R. K., Komenda.

Iz srca se zahvalim nebeški dobrotnici Mariji Tereziji, da mi je pomagala že trikrat v raznih zadevah in težavah. Spet se ji priporočam v neki važni dušni zadevi. V. A., Leskovec.

Vzpodbujena po raznih uslišanjih, katere so objavljene v »Odmevu«, sem se tudi jaz z zaupanjem zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski v neki važni zadevi in sem bila uslišana. Prosim javne objave v »Odmevu«. M. P., Ruše.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. M. V., Dol pri Ljubljani.

V več težavnih in važnih zadevah sem se z zaupanjem in molitvijo obrnil do služabnice božje Marije Terezije in sem bil uslišan. Iskreno se ji zahvalim in se nadalje priporočam. Lorenc K., Koroško.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za srečen izid operacije in za dobljeno ljubo zdravje. Al. Bizjak, Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje v važni zadevi. M. B., Ljubljana.

Oba z možem sva bila hudo bolna. On v glavi, jaz na nogi. Nobena zdravila niso pomagala. Z zaupanjem sva se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski, da nama pomaga in izprosi ljubo zdravje. Prošnja je bila uslišana, zakar se ji tu javno in prisrčno zahvaljujemo. A. J., Planina.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja in se ji še priporočam. R. B., župnik.

Obrnila sem se do služabnice božje Marije Terezije Ledochowske, da bi mi izprosil priaznostno službo in sem ji obljubila, če bo prošnja uslišana, da se bom dosmrtno naročila na »Odmev«. Bila sem uslišana, za kar se ji s hvaležnim srcem zahvalim in prosim objave. Obenem pošiljam tudi dosmrtno naročnino za Odmev. Justina Kačnik, Koroško.

Zahvalim se Mariji Tereziji, da me je uslišala v neki važni zadevi. A. T., Nemčija.

(Pripomba uredn.: Vsled pomanjkanja prostora nismo mogli priobčiti vseh zahval. Nadaljuje se v prih. številki.)

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo:
K. F., Ljubljana, v neki važni zadevi. — M. L., Gorica, v neki važni zadevi. — K. Udmat, za pomoč v hudi bolezni. — N. N. B. B. v dveh zelo važnih zadevah. — A. D., Zavrh, v več važnih zadevah. — K. M., Pesje, za zdravje. — M. P., Hoče, v neki važni zadevi. — L. R., Hinje, za ljubo zdravje. — M. P., Ljubljana, v hudi denarni zadregi in za dobro službo mojemu sinu. — K., Celje, za pomoč v neki zadevi. — N. N. za ljubo zdravje na očeh. — N. P., Ljubljana, več važnih zadev. — I. B., Žiri, v neki važni zadevi. — L. T. Starše, za ljubo zdravje. — R. Z., Gabersko, v neki zadevi. — Župnik N. pri Trstu, za pomoč v treh važnih velikih zadevah. — M. D., Maribor, za zdravje ljubi sestri.

Nekateri vprašajo: kako se moli devetdnevnica k služ. božji Mariji Tereziji? — Tako, kot vsaka druga. Moli se skozi devet dni molitvica, ki je natisnjena na njeni podobici. Lahko pridenete še Očenaš in Zdravomarijo, ali kakšno drugo molitvico, litanije Srca Jezusovega ali Matere božje. Kakor ima pač kdo čas. Lahko se opravi skozi devet dni tudi kako drugo dobro delo n. pr. iti k sv. maši, k sv. obhajilu, obiskati Najsvetejše, moliti rožni venec. Vsak je prost in ni za devetdnevno nobenih predpisov.

Popolni odpustek,

za vse ude Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 9. sept., praznik sv. Petra Klaverja, apostola zamorcev.

Dne 24. sept., praznik Marije, Rešiteljice ujetih.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis mislonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

Za afriške misijone: Damska zbirka »Jožefišče«, Ljubljana, 50 Din; papirniške delavke iz Vevč za odkup »Marija« 180 Din; zbirka Logar-Fani za najp. mis. 61 Din; Rozman Marija, botrinski dar deklice na ime »Marija« 100 Din. — Srce Jezusovo naj bogato povrne!

Prošnje.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, svetim angelom varuhom, sv. Mali Tereziki, služ. božji Mariji Tereziji Ledochowski: M. L. pri Mozirju v zelo težki in nujni zadevi; N. N. za spreobrnjenje sina in dobro službo; N. N. za zdravje očeta in v neki drugi važni zadevi; M. J. Grobelno, za dobro službo; K. R. Maribor za srečen izid iz hude in težke zadeve; F. L. za ljubo zdravje in pomoč v važnih zadevah; P. K. Maribor za zdravje v hudi bolezni; Fr. P., Luče, za ljubo zdravje in srečen izid v neki bolezni; G. R. v veliki stiski in važni zadevi; H. M. Beograd, za zdravje oči; N. F., Bočna, za zdravje težko bolnega otroka; F. F., Apatin, N. in M. R., Hotedržica, za ozdravljenje težke notranje in živčne bolezni in še za več drugih milosti.

Spomin na umrle.

† Preč. g. P. Rubenzer, misijonar v Južni Afriki. — Preč. g. J. Vurkelc, župnik, Planina pri Sevnici. — Katarina Ernst, Celje. — Frančiška Robnik, Podveža. — Kati Magula, Stari Futog. — Janez Starec, Prigorica. — Ana Horvat, Turnišče. — Frančiška Antončič, Travnik. — Jernej Zaplotnik, Senično. — Meta Dovgan, Metlika. — Franja Zinauer, Maribor. — Kata Kramar, Ljubljana. — Jožef Rudolf, Klučarovci. — Franc Jeran, Homec. — Emil Kristof, Luče. — Marija Škofic, Drankovec. — Neža Bačnik, Pirniče. — Terezija Malenšek. — Usmiljeni Jezus, da jim večni mir!

† Gdčna Katarina Ernst.

Dne 26. junija 1935 je umrla v Celju velika dobrotnica zamorčkov in afriških misijonov. Bog sam ve, koliko zamorčkov je rešila s svojimi težko prisluženimi prihranki. Gotovo so ji ob smrtni uri prihiteli nasproti in jo spremili v rajske višave, kjer ji je Gospod, kot upamo, že odmeril plačilo za njeno požrtvovalno apostolsko delo.

Pokojna gdčna Ernst je skozi 45 let zvesto opravljala svojo službo. Čeprav že nekaj let bolna, je vztrajala na svojem mestu in trpela vdana v voljo božjo. Nadvse so se ji smilili bedni zamorčki, pa tudi med domače reveže je vsak dan z lastno roko delila miloščino. Navsezgodaj zjutraj, že ob štirih, je korakala proti cerkvi, kjer je bila pri več sv. mašah in pri sv. obhajilu. Po sv. maši je molila še križev pot in se po 7. uri vrnila domov. Kot je pobožno živela, tako je tudi umrla svetniške smrti. Pokopali so jo na praznik presv. Srca Jezusovega. Naj počiva sedaj na božjem Srcu, za katerega je vse žrtvovala! Vsem ljubim bravcem jo priporočamo v blag spomin in pobožno molitev.

Kdo more postati pomožna misijonarka?

Za pomožne misijonarke so sposobne gospodične z višjo ali tudi navadno šolsko izobrazbo. Imeti morajo pravi redovni poklic ter biti pripravljene iz ljubezni do Boga z vso vnemo delati za razširjenje sv. evangelija ter se v junaški samoodpovedi, ponižnosti in pokorščini posvetitvi rešitvi duš.

Natančnejše podatke nam nudi brošurica: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Dobi se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova 1. — Cena 4.50.

